

În cehle din șrămă, o tîpă nekognoscătă, a
zvăi părinte fără îndoială, făcătă mormântul și e sal-
ale să zică, o băiată fată răpita din lăume pe cândă eră
de moarte annă:

Първото, ня о апъса!
Еа ня та-а апъсатă пе тине!

Akumă, către cine vorbiă această lîmboare
a mormântului, acei moruți kapi se agăță de viață? Cine
ne eră aceia ne kapi și căci eă din mormintele
loră прекумă fără cîptesanale kapi bată în sepeste
spree a nevoi ne treckători să și întoarcă capulă?
Kare eră aceea lăume că kare șrămă eă a se mesteca
în snipită, și kare trăceată voioasă, neîngrăjitoare și
repede, fără aici askalta, fără aici bedea?

Aceasta eră toată joculmea, toată frumusețea,
toată eleganța, toată avangardă, toată aristocrația din
Roma. Callea Appia, eră Lărgulă Cămpă allă antikității;
de căldură nămată, această Lărgă Cămpă, în locul de a duci
trei zile, ducând totă apărulă.

Către patru ore dăpă prînză, dăpă che trăceată
kăldura chea mare a zilei; dăpă che cădeată soarele
mai puțină arzătoră și mai puțină lăminosă spree
marea Tiperiană; dăpă che vîbra pînăloră, a stejariloră
verză și a cîrtaliloră se intindeată de la apără
la rezervă, dăpă che la bra-rosă e Siciliie skatără
nu cărea zilei la cehle d'intîi adieră kapi se lăsa-
să dăpăcălă și pînă de moruți vineadă d'assupra kro-
pa domnește templulă lăză Joie Lazială; dăpă che ma-